

РЕШЕНИЕ

№ 1105

гр. Перник, 27.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Лора Р. Стефанова

при участието на секретаря Десислава Ст. Дрехарска
като разгледа докладваното от Лора Р. Стефанова Гражданско дело №
20221720103487 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по обективно кумулативно съединени иски с правна квалификация чл. 176, във вр. с чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР и по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Образувано е по искова молба, предявена от М. М. Б., ЕГН ***** от ***** против Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – гр. Перник, ЕИК 129009856, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, ул. Самоков № 1, представлявано от директора – П.М.

Ищецът твърди, че считано от 18.09.2003 г. работи в структурата на МВР и е със статут на държавен служител.

Сочи, че е полагал труд на 8, 12 или 24-часови работни смени съгласно утвърдени графици при сумарно изчисляване на работното време, като с протоколи са отчитани часовете изработен нощен труд. Соци, че за периода от 13.06.2019 г. – 10.07.2020 г. е полагал нощен труд, който не е преизчислен съгласно чл. 187, ал. 4 от ЗМВР чрез прилагане на коефициент равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта, а именно 1.143. Соци, че след прилагане нормата на чл. 187, ал. 4 от ЗМВР и превръщане на часовете нощен труд в дневен, изработените от него часове извънреден труд са 72. Ищецът счита, че те трябва да бъдат заплатени по правилото на чл. 187, ал. 7 от ЗМВР с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение. Твърди се, че с оглед основното му трудово възнаграждение всеки час извънреден труд трябва да бъде заплатен по 6.60 лв.

Твърди, че при това положение за положените 72 часа извънреден труд за периода 13.06.2019 г. – 10.07.2020 г. му се дължи сумата от общо 475.00

лв., представляваща неизплатено трудово възнаграждение за положен извънреден труд, получен от положения нощен труд, при сумарно изчисляване на работното време с превръщане на нощните часове в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време.

Ищецът сочи, че трудовото възнаграждение е дължимо на 26-то число от месеца, следващ този за тримесечието, за което се дължи. Същото не е заплащано изцяло в срок, като върху исковата сума се дължи обезщетение за забава в размер на 54 лв. върху всяка от главниците за тримесечие, считано от 26-то число на месеца, следващ тримесечието, за което се дължи, считано от 26.07.2019г. - до предявяване на иска – 13.06.2022 г.

Искането към съда е да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 475 лв., представляваща неизплатено възнаграждение за положен труд, получен от положения нощен труд, при сумарно изчисляване на работното време с превръщане на нощните часове в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, считано от 13.06.2019 г. до 10.07.2020 г., ведно с обезщетение за забава в общ размер на 54 лв., дължимо върху всяка просрочена главница, считано от 26-то число на месеца, следващ тримесечието, за което се дължи възнаграждението, с начална дата 26.07.2019 г. до предявяване на иска – 13.06.2022 г., както и законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 13.06.2022 г. до окончателното плащане.

Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Исковата молба с приложенията е връчена на ответника. В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор.

Ответникът признава изложените в исковата молба факти, че ищецът е служител в ОДМВР – Перник и че през процесния период 13.06.2019 г. – 10.07.2020 г. е работил в ОДМВР – Перник, Първо Районно управление, група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ на длъжност старши полицай, както и че е полагал труд на смени съгласно утвърдени графици, които включват и нощен труд.

Ответникът оспорва изцяло предявените искове като неоснователни. Соци, че положеният от ищеца нощен труд през исковия период му е заплатен напълно като такъв. Твърди, че нормите, на които ищецът основава претенцията си за преобразуване на изработения от него нощен труд в дневен с коефициент 1.143 и заплащането му като извънреден труд съгласно чл. 187, ал. 7 от ЗМВР, са неприложими в настоящия случай.

Искането към съда е да отхвърли предявените искове. Заявена е претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован не се е явил и не е бил представляван. С писмена молба е направил искане и съдът е допуснал изменение досежно размера на предявените искове. Размерът на претенциите е увеличен от 475.00 лв. на 506.70 лв. за присъждане на възнаграждение за извънреден труд и от 54.00 лв. на 120.84 лв. за присъждане на обезщетение за забава за периода от 26.07.2019 г. до 13.06.2022 г. В писмени бележки е заявил, че поддържа изменените искове и моли съда да ги уважи. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание ответникът, редовно призован, не е представляван.

В писмено становище е заявено, че оспорва исковете. Моли съда да ги отхвърли. Претендира разноски. Възразява срещу присъждането в полза на насрещната страна на адвокатско възнаграждение в размер по-висок от минимално предвидения.

Съдът като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и обсъди събраните доказателства, намира следното:

Исковите са предявени от надлежно легитимирана страна и при наличието на правен интерес, поради което са процесуално допустими.

Разгледани по същество са основателни.

От събраните по делото писмени доказателства и приетата съдебно-счетоводна експертиза, преценени съгласно чл. 12 от ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, съдът намира за установено следно:

Не е спорно между страните и се установява от приетите удостоверение УРИ 313р-9156/09.06.2022 г., акт за встъпване в длъжност от 14.04.2015 г. и заповед № 190/02.04.2015 г. че ищецът е назначен за първи път като държавен служител в системата на МВР със заповед № 135/17.09.2003 г., считано от 18.09.2003 г. Преназначен е на младши изпълнителска длъжност - старши полицаи в група „Охрана на обществения ред“ към Първо районно управление на ОДМВР – Перник, считано от 14.04.2015 г.

По делото са приети справка за часове положен труд за периода от 01.06.2019 г. до 30.06.2022 г., платежни бележки за периода от месец юни 2019 г. до месец юни 2022 г./л. 27 – л. 62/ и съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице В. Венев и неоспорена от страните, която съдът кредитира изцяло като пълна, обоснована и дадена от експерт с необходимите професионални знания и опит. От тях се установява, че ищецът е работил в ОДМВР - Перник на часови работни смени, съгласно месечен график за дежурство. Работното време е изчислявано сумарно за тримесечен период.

През процесния период от 13.06.2019 г. до 10.07.2020 г. ищецът е положил общо 800 часа нощен труд /между 22:00 ч. и 06:00ч./. За него, ежемесечно му е изплащано допълнително възнаграждение за положен нощен труд по 0.25 лв. на час за периода от 13.06.2019 г. до 31.01.2020 г. и по 1.00 лв. на час за периода от 01.02.2020 г. до 10.07.2020 г. или общо за целия процесен период – 458.00 лв.

Часовете нощен труд не са превръщани в дневен, с коефициент равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време. При извършване на такова преизчисление, извънредният труд, положен от ищеца през процесния период е 114 часа.

Трудовото възнаграждение на ищеца през периода 13.06.2019 г. – 31.12.2019 г. е 890.00 лв., като съобразно същото за 1 час извънреден труд се дължи заплащане на 8.04 лв., за периода 01.01.2020 г. – 10.07.2020 г. – трудовото възнаграждение е 979.00 лв., като 1 час извънреден труд се заплаща с 8.81 лв.

При тези данни, вещото лице е констатирало, че за положените 114 часа извънреден труд, получени чрез преизчисление на нощния труд с коефициент 1.143, общо дължимото възнаграждение е 964.70 лв. На ищеца са заплатени 458.00 лв. – допълнително възнаграждение за нощен труд. Поради което разликата между него и възнаграждението за извънреден труд е 506.70 лв.

Вещото лице е изчислило обезщетението за забава върху всяка

главница, с падеж на 26-то число на месеца, следващ тримесечието, през което е положен извънредния труд, а именно от 26.07.2019 г. до датата на подаване на исковата молба – 13.06.2022 г., което е в общ размер на 120.84 лв.

Предвид така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Неоснователно е възражението на ответника за отсъствие на надлежна пасивна процесуална легитимация на ОДМВР – Перник да отговаря по предявените иски. Съгласно чл. 142, ал. 1 от ЗМВР служителите в МВР са: държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение. Ищецът е държавен служител – полицейски орган, заемащ длъжност по смисъла на чл. 143, ал. 1 от ЗМВР. Видно от приложените заповеди за назначение и преназначение, издадени от директора на ОДМВР – Перник, той заема младши изпълнителска длъжност по смисъла на т. 7 от цитираната разпоредба, назначаването, на която съгласно чл. 159, ал. 1, т. 1 от ЗМВР се извършва от ръководителите на структурите по чл. 37 от закона. По силата на чл. 159, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, последните преназначават служители и на изпълнителски длъжности. В случая органът по назначението, респективно преназначението е директорът на ОДМВР – Перник.

ОДМВР – Перник е самостоятелно юридическо лице съгласно чл. 37, ал. 2 от ЗМВР и работодател на ищеца по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ. Затова разполага с пасивна процесуална легитимация да отговаря по предявените иски за присъждане на трудово възнаграждение за положен извънреден труд и обезщетение за забава.

Съгласно чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, във вр. с чл. 187, ал. 5, т. 2 и ал. 6 от ЗМВР/в приложимата редакция, действаща преди изменение на разпоредбата, обнародвано в ДВ бр. 60 от 07.07.2020 г., в сила от 11.07.2020 г./ към основаното възнаграждение на служителите на МВР се изплаща възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечие, с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Страните не спорят, че ищецът е служител на МВР по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – държавен служител – полицейски орган, че служебното му правоотношение е възникнало с ОДМВР - Перник по силата на заповеди, издадени от директора на ОДМВР – Перник на основание чл. 159, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗМВР, с които е назначен, а впоследствие – преназначен на младши изпълнителска длъжност по чл. 143, ал. 1, т. 7 от ЗМВР, както и че е изпълнявал служебните си задължения на 8, 12 или 24-смени по смисъла на чл. 187, ал. 3 от ЗМВР.

Спорът между тях е за приложимостта на Кодекса на труда и разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, издадена на основание чл. 244, т. 2 и КТ и § 121 от ЗИДКТ/ДВ, бр. 25 от 2001 г./ при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд и следва ли така преизчислените часове положен труд, надвишаващи редовното работно време, да се квалифицират като извънреден труд по смисъла на чл. 187, ал. 5 от ЗМВР.

Доколкото процесния период е от 13.06.2019 г. до 10.07.2020 г., то относима към правния спор е редакцията на чл. 187 от ЗМВР, преди изменението и, обнародвано в ДВ, бр. 60/07.07.2020 г., в сила от 11.07.2020 г.

Съгласно чл. 187, ал. 3 ЗМВР, в посочената редакция, работното време

на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8 -, 12 - или 24 - часови смени - сумирано за тримесечен период. Ал. 5, т. 2 на същата разпоредба предвижда, че работата извън редовното работно време за служителите, работещи на смени се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период. По силата на чл. 187, ал. 6 ЗМВР извънредният труд по ал. 5 се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Чл. 187, ал. 9 ЗМВР предвижда, че редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

За процесния период са действали Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. на Министъра на вътрешните работи/обн., ДВ, бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от 02.08.2016 г., отменена бр. 3 от 10.01.2020 г., в сила от 10.01.2020 г. / и Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г. на Министъра на вътрешните работи/обн. ДВ бр. 3/10.01.2020 г., в сила от 10.01.2020 г., отменена бр. 93 от 30.10.2020 г., в сила от 03.11.2020 г./

Чл. 3, ал. 3 от Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. предвижда, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22:00 и 6:00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Подобна разпоредба се съдържа и в Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г. / чл. 3, ал. 2/.

В чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014 г. /отменена ДВ бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от 2.08.2016 г./ се предвижда, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22:00 и 6:00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143. Полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период, т. е. часовете положен нощен труд се преизчисляват с коефициент 1.143. Подобна регламентация за преизчисляване на нощния труд в дневен липсва в Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. и Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г.

Към момента действие на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014 г. ищецът е бил служител на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Според тази разпоредба към общия брой отработени часове за отчетния период, се прибавят преизчислените часове нощен труд. Подобна регламентация дава възможност на работника да получи по-голям размер на трудово възнаграждение, тъй като се увеличават, чрез преизчисление на времето положен нощен труд, отработените часове през отчетния период. Следователно разпоредбата има пряк ефект върху размера на трудовото възнаграждение на служителя.

Трудовото възнаграждение е основен елемент на служебното правоотношение, тъй като то е дължимата насрещна престация за положения труд. Неговото изменение е допустимо само по съгласие на двете страни. Действително чл. 187, ал. 9 ЗМВР предвижда Министъра на вътрешните работи, с издадена от него наредба, да определя реда за отчитане на работното време, но това правомощие не може да се прилага по начин, водещ до намаляване размера на възнаграждението за труд. В този смисъл съдът не споделя тезата, че липсата на разпоредба в Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г., регламентираща преизчисляване на нощния труд в дневен, с коефициент 1.143 е при упражняване на възложеното правомощие на

министъра на вътрешните работи да определя реда и начина на изплащане на допълнителните възнаграждения, като счита, че е налице празнота в уредбата за преизчисляване на нощния труд в дневен, отнасяща се до съществуващите служебни правоотношения към момента на влизане в сила на Наредба № 81213-776 от 29.07.2016 г. и са приложими разпоредбите, регламентиращи сходни правоотношения.

При липсата на специално правило, което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, нормативната празнота, следва да се преодолее чрез субсидиарното приложение на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/. Това произтича от принципът за законност, уреден в чл. 5 от ГПК, според който когато съдът констатира непълнота или неяснота на законите, следва да приложи общия им разум и да основе решението си на основните начала на правото, обичая или морала.

НСОРЗ е подзаконов нормативен акт, издаден по приложение на КТ, в който по силата на чл. 9, ал. 2 е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. приложимият коефициент е 1.143. НСОРЗ като наредба от общото трудово законодателство намира приложение, след като в другите специални подзаконови нормативни актове, издадени по приложение на ЗДСл или ЗМВР са налице празноти или са предвидени по-неблагоприятни разпоредби относно условията и размерите на допълнителните възнаграждения и редът за получаването им. Нейното приложение може да се изключи в случай, че е налице специална правна уредба, която да дава в по-голяма степен защита на трудовите права на работещите в системата на МВР, но не и когато такава уредба липсва или урежда по-неблагоприятни условия. Поради това включеният в рамките на дежурството нощен труд на ищеца следва да бъде приравнен на дневно работно време, въз основа на което да бъде определен реално положеният от него труд за исковия период. Да се приеме обратното би означавало да се допуснат различни системи на отчитане на нощния труд от служителите в МВР и от работниците по трудово правоотношение, независимо от идентичните времеви отрязъци в денонощието, през които престоират работна сила, т. е. би означавало неравностойното им третиране, което е в противоречие с принципа в чл. 6 от Конституцията на Република България и чл. 14 от ЕКЗПЧОС.

Неприлагането на правната уредба, касаеща механизма за преобразуване на нощния труд в дневен, с коефициент 1.143 и изплащането му като извънреден, по отношение на служителите в МВР, представлява разлика в третирането, която не се основава на обективен и разумен критерий, т. е. не е свързана с допустима от закона цел и не е съразмерна на тази цел. В тази насока е и законодателното решение за изменението на чл. 187, ал. 4 от ЗМВР от ДВ, бр. 60 от 2020 г., с което е отстранена празнотата в законодателството и е въведено правилото, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта.

В подкрепа на горното са и принципните разяснения в мотивите към т.

23 от ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, в които е прието, че общият закон намира субсидиарно приложение и при липса на изрична разпоредба в ЗМВР следва да се прилага ЗДСл. Обратното разбиране би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР спрямо другите държавни служители, а също и спрямо работниците и служителите по трудови правоотношения. В този смисъл е и Решение № 311/08.11.2019 г. по гр. д. № 1144/2018 г. на ВКС. Неравностойното третиране на служителите на МВР, сравнение със служителите по КТ и и по ЗДСл би било в противоречие с чл. 7 от Международния пакт за икономически, социални и културни права, според който, страните по него имат задължение да гарантира равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд, както и с чл. 31 от Хартата на основните права и с чл. 8 от Конвенция № 171 на Международната организация на труда от 26 юни 1990 г.

Тези изводи не противоречат и на постановеното решение от 24.02.2022 г. на съда на ЕС по дело C-262/2020, образувано по преюдициално запитване от районен съд – Луковит. С решението не се отговаря конкретно на основния спорен въпрос относно приложимостта на общата правна уредба на Република България в правоотношенията с държавните служители, доколкото в обхвата на компетентността на СЕС са включени общностните норми и вътрешноправните разпоредби, които съдържат такива норми, а не националното право и функцията на този съд не е да тълкува националните правни норми.

Неоснователно е твърдението на ответника, че за служителите на МВР не е предвидено преобразуване на нощния труд в дневен с коефициент 1.143 и изплащането му като извънреден, защото с оглед спецификата на служебните правоотношения са предвидени други компенсаторни механизми, като допълнително възнаграждение за прослужено време /чл. 178, ал. 1, т. 1 от ЗМВР/, размер на основния платен годишен отпуск /чл. 189 от ЗМВР/, обезщетения за неизползван платен годишен отпуск /чл. 234, ал. 1 от ЗМВР/, обезщетения за прекратяване на служебното правоотношение /чл. 234, ал. 1 от ЗМВР/, по-благоприятен режим на заплащане на извънредния труд според неговата продължителност /чл. 187, ал. 5, 6 и 7 от ЗМВР/ и др. Тези компенсаторни механизми са дължими на посочените правни основания, предвидени за тази категория служители, и са напълно различни от основанията на процесната претенция. Това се потвърждава и от вече цитираното решение на СЕС, в което е посочено, че макар намаляването на нормалната продължителност на нощния спрямо тази на дневния труд да не е единственото възможно решение за гарантирането на защитата на здравето и безопасността на полагащите нощен труд работници, предвид по-голямата тежест на нощния труд в сравнение с труда през деня, то при всички случаи в полза на полагащите нощен труд работници трябва да има и други мерки за защита.

Предвиждането на допълнително възнаграждение за нощен труд на час не преодоляват празнотата в законодателството, в частта за положения извънреден труд и неравностойното положение на работещите в МВР и работещите по трудово/служебно правоотношение с други работодатели. Разпоредбите на чл. 7, чл. 8, чл. 9 от НСОПЗ се прилагат едновременно. Така при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1.143 и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. Увеличението се

изразява в запазването на ставката за дневното работно време, като изравняването се извършва със съответни коефициенти в зависимост от начина на изчисляване и отчитане на работното време /подневно или сумирано/ - чл. 9, ал. 2 НСОРЗ и - в заплащане на допълнително трудово възнаграждение към така увеличеното възнаграждение, чийто минимален размер е установен в чл. 8 НСОРЗ /Решение № 14/27.03.2012 г. по гр. д. № 405/2011 г. на ВКС, IV-то Г. О. /.

В настоящия случай вещото лице е определило размера на незаплатеното на ищеца възнаграждение за извънреден труд при спазване на чл. 9, ал. 2 от НСОРЗ, като е посочило че същото е в размер на 506.70 лв. Идентичен е размерът на исковата сума, след допуснатото изменение на иска. Затова последният е изцяло основателен и следва да се уважи.

Основателна е и претенцията по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за лихва за забава върху неизплатеното трудово възнаграждение за положения нощен труд, дължима за периода 26.07.2019 г. до 13.06.2022 г. в размер на 120.84 лв.

Предвид изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. Размерът им макар и незначително да надвишава минималният, предвидения в чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004г., не е прекомерен с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Пернишкия районен съд сумата от 50 лв., представляваща държавна такса, както и 200 лв. – възнаграждение за вещо лице, заплатено от бюджета на съда.

На основание чл. 242, ал. 1 ГПК следва служебно да се допусне предварително изпълнение на решението за присъдените по-горе суми в полза на ищеца.

Мотивиран от гореизложеното, Пернишкият районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР, чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР Областна дирекция - Перник на Министерство на вътрешните работи, ЕИК 129009856, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, ул. Самоков № 1, представлявано от директора – П.М.ДА ЗАПЛАТИ на М. М. Б., ЕГН ***** от ***** сумата от 506.70 лв. /петстотин и шест лева и седемдесет стотинки/, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд в дневен в периода от 13.06.2019 г. до 10.07.2020 г., ведно с обезщетение за забава в размер на 120.84 лв. /сто и двадесет лева и осемдесет и четири стотинки/, считано за периода от 26.07.2019 г. до 13.06.2022 г., както и законната лихва върху главницата, считано от 13.06.2022 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК Областна дирекция - Перник на Министерство на вътрешните работи, ЕИК 129009856, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, ул. Самоков № 1, представлявано от директора – П.М.ДА ЗАПЛАТИ на М. М. Б., ЕГН ***** от ***** сумата от 400 лв. /четиристотин лева/, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – гр. Перник, ЕИК 129009856, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, ул. Самоков № 1, представлявано от директора – П.М.ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Районен съд – Перник, в полза на бюджета на Съдебната власт сумата от 50 лв. /петдесет лева/, представляваща държавна такса и сумата от 200 лв./двеста лева/, представляваща разноски за възнаграждение за вещо лице, платени от бюджета на съда.

ДОПУСКА на основание чл. 242, ал. 1 ГПК предварително изпълнение на решението, в частта, с която е присъдено допълнително възнаграждение за извънреден труд.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Пернишки окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____